

λευθῆ τὸ ἀπόκρυφον ἐκεῖνο. Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ τέλος ὁ πρωτοεργὸς τοῦ ἐγκλήματος δυσανασχέτησας ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ἰρλανδοῦ καὶ πτοηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι γνωστοποιήσεων ἐπέθανάγκασε δι' ἀπειλῶν τὸν Πατρίκιον ν' ἀπέλθῃ λάθρα καὶ κατεπειγόντως.

Ὅπως δὴνότε ὅμως, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἔτι ὅτι τὸ συμπέρασμα τοῦτο δὲν ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν ἀκριβές, ἐν τοῖς πορίσμασι τούτοις ὑπῆρχον στοιχεῖα πρὸς σοβαρὰν δικαστικὴν ἀνάκρισιν. Ὁ Ἐρικ λοιπὸν καὶ οἱ φίλοι του ἀπῆλθον τῆς Ἐρυθρᾶς Ἀρχύρας στερρῶς ἐλπίζοντες ὅτι μετ' οὐ πολὺ τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν θὰ ἐπίστεφεν ἡ ἐπιτυχία.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

Ἡ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Αἱ κυρίαὶ τοῦ Γολγοθᾶ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Maxime du Camp)

Ἄπλοῦν γεγονὸς εἰσάγει πολλάκις τὰς μεγαλεπηβόλους διανοίας εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ ἀγνώστου. Οὕτω, μῆλον πίπτον ἐκ δένδρου ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Νεύτωνα τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος. Καὶ ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ τοιαῦτα τινὰ συμβαίνουσιν εἰς τὰς διαπύρους ψυχάς. Αἱ ἐπιδαφιλευθεῖσαι φροντίδες εἰς λεπρὰν διεφθαρμένην καὶ ἀτίθασσον ὑπῆρξαν διὰ τὴν κ. Γαρνιὲ ἢ ἀφετηρία ἰδρύματος, οὗ τὸ μέγεθος εἶναι ὄντως καταπληκτικόν. Εὐκόλως δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν τὰ αἰσθητάματα αὐτῆς. Πῶς! εἰς τὰς ἡμετέρας πόλεις, ἐν μέσῳ τοῦ ἐπιδεικνυμένου πλοῦτου καὶ τῆς ἀπροκαλύπτου ἀκολασίας, ὑπάρχουσι τοιαῦτα δεινά, νόσοι ἀθεράπευτοι, ἀποσυνθέσεις προτρέχουσαι τοῦ θανάτου, ἀλγηδόνες ἀκατονόμηστοι καὶ ὄντα, τὰ ὅποια οὐδεμία στηρίζει ἐλπίς! Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι δὲν εἶναι δεκτοὶ εἰς τὰ συνήθη νοσοκομεῖα, διότι εἶναι ἀνίκατοι, τὰ δὲ τῶν ἀνιάτων νοσοκομεῖα δὲν δέχονται αὐτούς, διότι δὲν ἔχουσι θέσιν κενήν· πρέπει ἄρα ν' ἀφήσωμεν αὐτούς ν' ἀποθάνωσιν ἄνευ ἀρωγῆς, ἄνευ λόγων παραμυθητικῶν ἐπαγγελιομένων μέλλουσαν ἀνταμοιβήν, ἄνευ ποτηρίου ὕδατος, ὅπως καταπαύσωσι τὴν δίψαν των, ὡς λύκους τετραυματισμένους ἀποθνήσκοντας εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν; Ὅχι! πρέπει νὰ τοὺς ἀναζητήσωμεν, νὰ τοὺς παραλάβωμεν, νὰ ἐπιδέσωμεν τὰς πληγὰς των, νὰ κατευνάσωμεν τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς των, νὰ πλύνωμεν τὸ σῶμά των καὶ νὰ καθαρῶσωμεν τὸ πνεῦμά των. Μόναι αἱ γυναῖκες εἶναι ἄξιαί τῆς διχκοῦς ἐκείνης ἀφοσιώσεως, ἣτις δὲν ὑποχωρεῖ οὔτε ἀπέναντι τοῦ κόπου, οὔτε ἀπέναντι τῆς ἀηθίας, οὔτε ἀπέναντι τῆς ἀγνωμοσύνης, μεταξὺ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκεῖναι

μάλιστα, ὅσαι διατηροῦσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τὸ αἰδιον πένθος τῆς χηρείας, καὶ ὅσαι ἀφιερωθεῖσαι τῷ Θεῷ ἵνα τύχωσιν οὐχὶ παρηγορίας, ἀλλ' εἰρήνης, ζητοῦσι νὰ πράξωσι διὰ τῆς θείας ἀγάπης, τὴν ἐκ τῆς ἐπιγείου ἀγάπης προκύψασαν θλίψιν. Αἱ χῆραι, ἐνὶ λόγῳ, αἰ εἰς τὰς ὑπερτέρας ἀληθείας πιστεύουσαι καὶ ὑπὸ τῆς πίστεως ἐμπορούμεναι, εἶναι μᾶλλον τῶν ἄλλων κατάλληλοι διὰ τὸ μέγα ἔργον τῆς εὐποιίας. Περισυνάξωμεν λοιπὸν γυναῖκας ἀνιάτους καὶ ἐμπιστευθῶμεν αὐτὰς εἰς τὰς φροντίδας γυναικῶν ἐν χηρείᾳ διατελουσῶν. Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἰδρύματος, ἧς οὐδαμῶς ἐξέκλινεν.

Εἰς τοιοῦτον σκοπὸν ἀποβλέπουσα καὶ ἔχουσα ἀπόφασιν νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτόν, ἡ κ. Γαρνιὲ ἐξῆλθε πρὸς θήραν (ἡ τοιαύτη ἔκφρασις οὐδὲν ἔχει τὸ ὑπερβολικόν) εἰσδύσασα εἰς τὰ Βροτῶ καὶ διερευνήσασα τὴν Γκιλιотиέρ, ὅπου δὲν ἐλλείπουσιν οὔτε ἡ ἔνδεια οὔτε ἡ νόσος. Ἐκεῖ εὗρε νεαρὰν κόρην σωθεῖσαν ἐκ τινος πυρκαϊᾶς, ζῶσαν ἔτι, ἀλλὰ παραμεμορφωμένην, ἐκδεδαρμένην, αἰμάσσουσαν. Ἐνυκιάσασα δωμάτιον, ἐγκατέστησεν ἐν αὐτῷ Μαρίαν «τὴν κεκαυμένην», ἧς ἔγινεν ἡ μήτηρ καὶ ἡ φύλαξ ἀδελφῆ. Πλησίον τῆς ἀσθενοῦς ταύτης ὠδήγησε μετ' ὀλίγον δύο γυναῖκας πασχούσας ἐκ καρκίνου. Ἐνθυμήθητε τὸ δωμάτιον τῆς Ἰωάννας Ἰουγάν, ὅπου ἡ Μαρία Ἰαμέτ καὶ ἡ Βιργινία Γρεδανιέλ ἔφερον τὰς ἀνιάτους πρεσβύτιδας τοῦ Σαίν Σερβάν. Καὶ ἐν Λυῶνι ὡσαύτως, τὸ ἴδρυμα θεμελιούται ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν πτωχῆς γυναικός, ἡ ὁποία οὔτε τὴν ἀδυναμίαν της ἀναλογίζεται, οὔτε τοῦ ἔργου τὸ δυσχερές, πεποιοῦσα ἐπὶ τὴν ἰδίαν γενναιοφυχίαν, δι' ἧς διαγιγνώσκει τὴν θείαν Πρόνοιαν. Δύο χῆραι συνεδέθησαν αὐτῇ συνεργαζόμεναι καὶ οὕτω ἐσχηματίσθη ὁ πυρὴν τῆς εταιρίας.

Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρὸν καὶ στενόχωρον διὰ τὰς τρεῖς ἀρρώστους. Ἡ κ. Γαρνιὲ ἐσκέπτετο νὰ ἐνοικιάσῃ οἰκίαν καὶ νὰ μετακομίσῃ εἰς αὐτὴν τὰς ἀνιάτους αὐτὰς καὶ ὅσας ἄλλας ἠθελεν ἀνακαλύψει, νὰ προσκαλέσῃ δὲ τὰς χριστιανὰς χήρας, ὧν ἡ πίστις ἐπεθύμει νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ πράξεων ἡττον πλατωνικῶν τῆς προσευχῆς καὶ τῆς θρησκευτικῆς μελέτης. Ἀλλὰ καὶ χρημάτων εἶχεν ἀνάγκην, γινώσκουσα δὲ ὅτι ἐστερεῖτο περιουσίας. Προέβη λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐξηγοῦσα τὸν σκοπὸν τῆς καὶ παρακαλοῦσα τοὺς δυναμένους νὰ συμμετάσχωσιν αὐτοῦ. Τὴν ἤκουον δὲ μετ' ἀπορίας ἀνασειόντες τοὺς ὤμους καὶ πολλάκις τῇ ἔλεγον· «Εἰσθε παράφρων.» Ἄλλ' ὄχι, παράφρων δὲν ἦτο βεβαίως, ἐνεφορεῖτο ὅμως ὑπὸ ἐξᾶλλου ἐνθουσιασμοῦ, καὶ δὲν εἶναι περιττὸς ὁ ἐνθουσιασμός εἰς ἐκείνους, οἵτινες, ἵνα ἐπιτύχωσι τὸν σκοπὸν των, ἀναγκάζονται νὰ ὑπερνήκωσιν τὴν τῶν ἀνθρώπων φιλαυτίαν καὶ ἀδιαφορίαν καὶ νὰ ἐξεγείρωσι τὴν γενναϊότητα αὐτῶν. Ἡ κ.

Γαρνιέ ἦτο τολμηρὰ καὶ ἐπίμονος, πολλάκις τοῖς αὐτοῖς προσλιπαροῦσα ἕως οὗ, ἵνα ἀπαλλαγῶσιν αὐτῆς, ἔλυον τέλος τὰ βαλάντια των. Ἐκείνη δὲ τότε ἤρπαζε τὴν προσφερομένην ἐλεημοσύνην καὶ ἔτρεχε πρὸς τοὺς ἀρρώστους αὐτῆς. Εἶχε δὲ τι τὸ πομπῶδες ἐν τῇ χειρονομίᾳ καὶ ἐν τῷ λόγῳ, τισοῦτον περιπαθῶς συνηγοροῦσα ὑπὲρ τοῦ ἔργου, εἰς ὃ ἀφωσιούτο, ὥστε ἔθεωρεῖτο ὡς φαντασιόπληκτος καὶ δὴ καὶ ὡς ὑποκρίτρια· ἀλλὰ δὲν ἐταράσσεται. Σχηματίσασα ἰδέαν σαφῆ τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ πράξῃ, ὑπεκρίνετο τὸ τῆς ἰκέτιδος πρόσωπον μετὰ τοσαύτης τελειότητος, ὥστε πολλάκις ἀπήρχετο ἔχουσα πλήρεις τὰς χεῖρας. Καὶ ὅμως, τόσαι ἠγέρθησαν κατ' αὐτῆς ἐνστάσεις, τόσαι ἐγένοντο αὐτῇ παρκατηρήσεις, ὥστε ἠσθάνθη ἐνδοιασμούς τινας, μήπως τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπεχειρεῖ, ἀποβῆ ἄρχῃθεν ἄγονον, ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ καὶ τοῦ θάρρους, ἵνα μὴ εἶπω τοῦ ἠρωϊσμοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπῆτει. Φύσει κλίνουσα πρὸς τὰς ἀκαριαίας ἀποφάσεις, ἐσκέφθη αἴφνης νὰ ὑποβάλλῃ τὰ σχέδιά της εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Λυῶνος, ὅστις ἦτο τότε ὁ καρδινάλιος δὲ Βονάλδ· μεταβᾶσα δὲ παρ' αὐτῷ ἐν τῷ ἄμα, ἐξέθηκεν αὐτῷ τὸν σκοπὸν τῆς ἐταιρίας, ἣν προϋτίθετο νὰ καταρτίσῃ. Ὁ καρδινάλιος ἀκούσας αὐτὴν μετὰ προσοχῆς τῇ εἶπε· «Τὸ σχέδιόν σας εἶναι καλόν, ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ εἶναι δύσκολος, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ σας βοηθήσῃ, θὰ ἔχετε δὲ καὶ τὴν ἐμὴν ἀρωγὴν.» Μετὰ στιγμὴν δὲ σκέψεως προσέθηκεν· «Ἡ ἐταιρία σας θέλει κληθῆ» ἐταιρία τῶν κυριῶν τοῦ Γολγοθᾶ.» Ἡ ἐπιχείρησις ἐπεκυρώθη οὕτω καὶ ἐβαπτίσθη. Οἱ λόγοι τοῦ καρδινάλιου δὲν ἀπέβησαν μάταιοι. Ἐν Λυῶνι, τῇ καθολικῇ, ἔθεωρήθησαν ὡς προτροπὴ συνάμα καὶ ὡς διαταγή. Πολλὰ βαλάντια τέως κεκλεισμένα ἠνεώγησαν, ἐδυνήθη δὲ ἡ κ. Γαρνιέ νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν τῇ ὁδῷ Vide—Bourse οἰκίσκον, ἐν ᾧ ἐτοπιθετήθησαν αἱ ἤδη συναχθεῖσαι ἀνιάτοι. Μαρία ἡ κεκαυμένη, ἰσπερημένη τὴν χρῆσιν τῶν μελῶν της καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ περιπατήσῃ, ἦτο τοσοῦτον εἰδεχθῆς, ὥστε ἀμαξηλάτης τις ἠρνήθη νὰ παραλάβῃ αὐτὴν ἐν τῇ ἀμάξῃ του. Ἡ κ. Γαρνιέ τὴν μετεκόμισε φορτώσασα αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ταῦτα συνέβησαν τῇ 3 Μαΐου 1843.

Εἶχον μεταφέρει τρεῖς ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἡ οἰκία ἦτο ἀρκούντως εὐρύχωρος, ὅπως δεχθῆ δεκαεπτὰ, αἵτινες μετ' οὐ πολὺ παρελήφθησαν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποτρόφων ἠϋξήσεν, ἀλλ' ἠϋξήσεν ἐπίσης καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν χηρῶν, αἵτινες ὑπῆρτον αὐτὰς καὶ ἐζήτουν ὑπὲρ αὐτῶν ἐλεημοσύνην. Ἡ θέσις τῆς Κυρίας Γαρνιέ, ἡ προκαλοῦσα ἄλλοτε τῆς ἀμφιβολίας τὸ μειδιάμα, ἐκίνει τώρα τὴν ἀμιλλαν· τὸ ἴδρυμα τῆς φαντασιόπληκτου χήρας ἐπειθεν ἤδη τοὺς δυσπιστοῦντας· πολλοὶ δὲ ἐσπευδον νὰ συμμετάσχωσιν αὐτοῦ.

Καὶ ἠδυνήθη αὐθις νὰ μετοικήσῃ τὴν 5 Μαΐου 1845 εἰς οἰκίαν εὐρυχωροτέραν, κειμένην εἰς μέρος καλόν, τὰ *Ρωμαϊκὰ λουτρά*, οὐ μακρὰν τῆς Παναγίας τῆς Φουρβιέρ, ἣτις εἶναι προσκυνητήριον ἀγαπητὸν τοῖς κατοικοῖς τῆς Λυῶνος. Ἡ οἰκία εἰς καλὴν εὐρισκομένην θέσιν, ἀπετέλει ἤδη σχεδὸν νοσοκομεῖον. Αἱ χῆραι κυρίαὶ μὴ ἐπαρκοῦσαι πλέον εἰς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, προσέλαβον ὑπηρετίας, αἵτινες ἀνεκούφιζον αὐτὰς οὐδεμίαν ἀφίνουσαι ἄρρωστον ἀπεριποίητον. Τὸ ἴδρυμα ἀνεπτύχθη μετ' ἀνεπίστου ὄντως ταχύτητος, τότε δὲ ἐσκέφθησαν νὰ κανονίσωσι τὰ κατ' αὐτὸ δι' ὀριστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὃν συνέταξεν ἡ κ. Γαρνιέ, οἷος ὑπάρχει ἐν ἰσχυί τὴν σήμερον.

Τὸ ἴδρυμα σύγκειται 1ον ἐκ χηρῶν συμβοθηθῶν, αἵτινες ἔρχονται εἰς τὸ κατάστημα, διὰ νὰ ἐπιδέσωσι τὰς πληγὰς τῶν ἀνιάτων. 2ον ἐκ χηρῶν κατοικοῦσῶν ἐν τῇ νοσοκομείῳ καὶ περιθαλπουσῶν τὰς ἀρρώστους. 3ον ἐκ χηρῶν ὁμοζήλων ἐραυζομένων, ὅπως αὐξήσωσι τοὺς ἀναγκαίους πόρους πρὸς νοσηλείαν τῶν ἀρρώστων καὶ συντήρησιν τοῦ καταστήματος. 4ον ἐκ μελῶν καταβαλλόντων ἐτησίαν συνδρομὴν 20 φράγκων κατ' ἐλάχιστον ὄρον. Ὅλα τὰ βάρη τοῦ ἰδρυματος ἐπιβαρύνουσι τὰς χήρας, εἶναι τὸ σωματεῖον τῆς χηρείας. «Ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὐτῆ» εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς, «πλεῖον πάντων ἔβαλεν.»

Ἐν ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ λέγει ῥητῶς· «Αἱ χῆραι δὲν ἀποτελοῦσι σωματεῖον θρησκευτικόν. Ἡ ἐταιρία οὐδένα ἀπατεῖ παρὰ τῶν μελῶν αὐτῆς ὄρον, οὔτε πρόσκαιρον, οὔτε αἰώνιον. Αἱ χῆραι δύνανται νὰ συμμετέχωσιν αὐτῆς χωρὶς νὰ παραιτήσωσι καθ' ὅλοκληρίαν τὴν οἰκογενεῖάν των, τὴν ἐλευθερίαν των.» Ὁ πρωτοφανῆς οὗτος ἐν τῷ ἴδρυματι ὄρος, ἀποτελεῖ τὴν ἰσχύν αὐτοῦ, εὐκόλον καθιστῶν τὴν τῶν μελῶν προσαγωγὴν καὶ θέλγων φύσεις τινὰς ποθοῦσας μὲν τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ὀρθοῦσας τὴν πίεσιν. Ἡ ἐνέργεια τῆς ἀτομικῆς θελήσεως εἶναι διηνεκῆς καὶ προκαλεῖ τὴν ἐθελουσίαν. Ἡ διάταξις αὐτῆ εἶναι εὐφύης καὶ ἐπιτηδεία. Δὲν ἐγκαταλείπει τις τὴν θέσιν, ἣν ἐλευθέρως ἐξέλεξε, μετὰ χαρᾶς δὲ ἐκτελεῖ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλεν αὐτὸς ἑαυτῷ. Ἀναλογιζόμεθα τί ἤθελεν εἶναι στρατὸς ἐθελοντῶν μαχομένων ἐκάστου ὑπὲρ ἑαυτοῦ, εἰς ἣν θέσιν ἦθεν ἐκλέξει ὁ ἴδιος. Τοιαύτη ἦτο ἡ περὶ τὴν κ. Γαρνιέ σχηματισθεῖσα ὁμάς. Ἐκάστη τῶν κυριῶν, ἀδιαλείπτως πρὸς ἀλλήλας ἀμιλλωμένων, πρόετρεπε τὰς ἄλλας διὰ τοῦ παραδείγματος, τῶν ἄλλων δὲ τὸ παράδειγμα ἐνεψύχου αὐτῆν. Ἐχαιρον δὲ ἀνακαλύπτουσα νέας ἀνιάτους καὶ συλλέγουσα νέους πόρους, ὧν δὲν ὑπῆρχεν ἔλλειψις ἐν Λυῶνι, πόλει πλουσίᾳ, ἥκιστα πολυτελεῖ,

οικονομῶ καὶ ἐλεήμονι. Ἡ κ. Γαρνιὲ ἐγένωσκε τὴν τέχνην τοῦ ἰκετεύειν, ἄλλως δὲ ἡ ἀφοσιώσις τῆς ἤτο τοσοῦτον εὐρεῖα, ὥστε προθύμως συμμετεῖχον αὐτῆς καὶ οἱ ἄλλοι. Τοῦτο ἀπεδείχθη, ὅτε οὐδένα συμβουλευθεῖσα, ἀλλ' ὑπακούουσα εἰς μίαν τῶν ὁρμῶν, ἃς ἠδυνάτει νὰ καταστείλῃ, πρόβη εἰς πράξιν ἀσύνητον, ἣτις ἐδύνατο νὰ διακινδυνεύσῃ διὰ παντὸς τὴν τοῦ ιδρύματος ὑπαρξίν, καὶ ὅμως παρέσχεν αὐτῇ τὰς στερεωτέρας βάσεις.

(Ἐπειτα συνέχεια).

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΣΟΥ

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

(Συριακὸν ἱστορῆμα ὑπὸ Ἰωάννου Φλάχ.)

Γ'.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἠγκυροβόλησε τὸ μέγα ἰστιοφόρον τὸ φέρον τὸν βασιλέα Ἀντίοχον καὶ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐρεσον, ἔθθα οἱ δύο υἱοὶ τῆς βασιλείας, Σέλευκος καὶ Ἀντίοχος, ἀνέμενον γονυκλινεῖς τὸν βασιλέα, τυχόντες τῆς συγγνώμης αὐτοῦ, ὅπως εἶχε προῖδει ἡ Λαοδίκη. Τότε ἦλθον ὡσαύτως αἱ δύο θυγατέρες τοῦ βασιλέως, ἐξ ὧν ἡ πρεσβυτέρα, ἡ Στρατονίκη, ἦτο ἤδη ἐν ὀρίμῳ ἡλικίᾳ, καὶ ἐγένοντο δεκταὶ μεθ' ὁμοίας φιλοφροσύνης. Βραδύτερον παρετέθη εἰς τιμὴν τῆς ἀφίξεως αὐτῶν παμμέγιστον γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν κεκλημένοι καὶ πολλοὶ ἐγκριτοὶ Ἐρέσιοι. Καὶ ἐνταῦθα παρεκάθησαν οἱ δαιτυμόνες ἐν δύο αἰθούσαις, εἰς ὧν τὴν μίαν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ ἐταίρων.

Κατὰ τὸ δαῖπνον, ὅτε ὁ θόρυβος εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἐνεχειρίσθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν ὑπηρετούντων δούλων γράμμα, ὅπερ ξένος εἶχε δώσει πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν θύραν. Ὁ βασιλεὺς ἀνέγνω «φυλάχθητε κατὰ ταύτην τὴν νύκτα.» Εἶτα δ' ἔδειξε τὸ γράμμα εἰς τὴν Λαοδίκη, ἣτις ἐπιτηδειότατα ὑποκρινομένη ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ εἶπε·

— Δὲν πρέπει νὰ πράξῃς, σύζυγέ μου, ὅ τι ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὅπου πρὸς πνηγυρισμὸν τῆς ἀφίξεώς μου ἐμέθυσες καὶ ἤρχισες νὰ κλονίζῃσαι δι' ὃ καὶ ἠναγκάσθῃς ν' ἀφήσῃς τὴν βασιλικὴν τραπεζάν πρὸ τῶν ἄλλων.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς γελῶν, ἀφοῦ ὁ ξένος μὲ καθιστᾷ προσεκτικὸν δι' αὐτὸ τὸ σφάλμα, σοὶ ὑπόσχομαι ἐπισήμως σήμερον νὰ μείνω νηφάλιος.

Τὸ συμπόσιον ἐπερατώθη. Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη καὶ κατέλιπε μετὰ τῆς Λαοδίκης τὴν αἰθουσαν, εἰς ἣς τὴν θύραν ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς δαδούχοι. Ἐφθασαν δ' εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα. Ἐν τῷ μέσῳ τούτου ἴστατο ἡ Νανῶ, ἡ ἐξ Ἀραβίας ἀ-

κόλουθος τῆς Λαοδίκης, πρὸ μαρμαρίνης τραπέζης, ἐφ' ἧς εὐρίσκοντο κρατῆρ ἀργυροῦς καὶ δύο κύπελλα χρυσᾶ.

Ὁ βασιλεὺς, κλεισθείσης τῆς θύρας, ἐγένετο περιπαθῆς, καὶ ἤθελε ν' ἀσπασθῇ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν Λαοδίκη, ἀλλ' αὕτη ἐμπόδισεν αὐτὸν λέγουσα·

— Ὅχι δά, βασιλεῦ, ἐπὶ τῇ δι' ἐμὲ εὐχαριστοτάτῃ εὐκαιρίᾳ τοῦ νὰ σὲ βλέπω πάλιν σὺ φρονα καὶ νηφάλιον, ὀφείλομεν πρῶτον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Ἑρμῆν νυκτερινὴν σπονδὴν, ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ παράσχῃ ἡμῖν εὐθυμον νύκτα!

Τότε δ' ἔλαβεν ἡ ἐξ Ἀραβίας κόρη τὸν ἀρτυῆρα, ἐπλήρωσε τὰ δύο ποτήρια καὶ προσέφερον αὐτὰ εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν Λαοδίκη. Εἶτα δ' ἀπεσύρθη ἀθορύβως ἡ θεραπαίνις.

Ὁ βασιλεὺς ἔφερε διὰ μιᾶς ἀνυπόπτως τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόμα καὶ ἐκένωσεν αὐτὸ ἀμυστί, ἐν ᾧ ἡ Λαοδίκη μόλις ἤγγισε τὸ ρευστὸν διὰ τῶν χειλέων αὐτῆς.

Μόλις δὲ ὁ βασιλεὺς ἔθεσε τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης, καὶ ἐν τῷ ἄμα ἤρχισεν νὰ κλονῆται, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ περιστρέφοντο ἀπλανεῖς ἐν τῇ κεφαλῇ. Κατέπεσεν ἐπὶ τὴν ἄκραν τῆς διακόσμου μεταξίνης κλίνης, καὶ ἀναπέμφσας πολλάκις βαρεῖς στεναγμοὺς, ἔπεσε κατὰ γῆς μετὰ σκληροῦ κτύπου, καὶ ἠκούσθη ἐν μέσῳ τῶν σπασμωδικῶν αὐτοῦ κινήσεων δυνατὸς ῥόγχος.

Ἡ Λαοδίκη ἀνέμενον ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἕως ἔπαυσαν οἱ σπασμοί, ἔπειτα ἐχώρησε πρὸς τὸν χαμαὶ κείμενον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἤδη ἄνευ φωτός. ὤθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πτώμα, ὅπερ ἔκειτο ἀλύγιστον καὶ ἀκίνητον, καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔστη πρὸ αὐτοῦ.

— Ἄ, εἶπε χλευαστικῶς, τὸ ποτὸν τοῦ Ἑρμοῦ ἐπενήργησε θαυμασίως! Διέρχεται λαμπρὰν νύκτα, σύζυγέ μου, οἷας σπανίως ἀπήλαυσας! Ἄλλοτε ἔκοιμάσο ὡς κτήνος καὶ ἀφυπνίζεσο ἀλγῶν ἐν τῇ ἀθλιότητί σου, σύ, ὁ δυστυχέστατος τῶν θνητῶν ἀπάντων! Σήμερον ὅμως εἶνε τὰ κατὰ σὲ ἀνθρωπινώτερα, καὶ αὔριον ἀπαλλάττεσαι τῆς ἐξεγέρσεως! Ἐνομίζεις ὅτι τώρα μὲ κατέχεις ἀσφαλῶς, βασιλεῦ καὶ σύζυγέ μου, ὅπως πάλιν μὲ ἐκδιώξῃς μετὰ παρέλευσιν ἔτους, ὡς ἀπέβαλες τὴν Βερενίκην, ἵνα ἴσως ἐλθῆς ἐν σὺνενόν σου τὴν χαλκόχρου Γοργῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλαξες πρὸ ὀλίγου ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐμφραστικὰ καὶ πλήρη πόθου βλέμματα καὶ ἔπειτα ν' ἀνακηρύξῃς διάδοχον σου τὸν ἐξ αὐτῆς νόθον. Δυστυχημένε παράφρον! Νὰ περιπέσῃς εἰς τοιαύτην παγίδα! Διὰ σὲ μόνον ἐταίραι ὑπῆρχον ἐν τῷ φιληθῶν σου βίῳ, οὐδ' ἐγνωρίσας ποτε γυναῖκα φέρουσαν τὸ στέμμα καὶ γενῶσαν υἱοῦς ὑπὸ τὰ φιλήματα τοῦ βασιλέως! Χάριν τῆς